

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/23/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010175
Dátum vydania rozhodnutia:	20.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010175.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o., Bratislavská 1/A, 843 56, Bratislava, právne zastúpená: Mgr. Zuzanou Zlámalovou, advokátkou so sídlom Trnavská 11, 831 04, Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/058/2012 zo dňa 25. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/058/2012 zo dňa 25. septembra 2012, **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút : BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/058/2012 z 25. septembra 2012 odporkyňa v správnom konaní č. 323-PLO/O-3834/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) postupom podľa § 71 zákona o vysielaní rozhodla, že navrhovateľka porušila:

povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že dňa 7. júna 2012 o cca 20:18 hod. odvysielala v rámci programovej služby TV MARKÍZA program Farma, ktorý klasifikovala ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, a ktorý obsahoval vyjadrenia, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „vulgárny jazyk“ a scény, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „slovná agresivita“ podmieňujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, v dôsledku čoho došlo jeho klasifikovaním účastníkom konania ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania;

za čo bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii uložená sankcia, určená podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona o vysielaní a retransmisii, pokuta vo výške

1500 €.

Proti rozhodnutiu odporkyne podala navrhovateľka odvolanie, v ktorom okrem citácie na vec sa vzťahujúcich ustanovení zákona uviedla: „Relácia s názvom Farma je relácia typu reality show. Podstatou programov typu reality show je okrem iného zobrazovanie vzťahov medzi jednotlivými účinkujúcimi, ktorí sa pod vplyvom prostredia, vzájomného núteného spolužitia a vzájomných interakcií na vzniknuté situácie dostávajú do rozličných konfliktných situácií. Dôležité je, že sa v danom type programov jedná o účinkujúcich, ktorí sa až do doby ich „uzamknutia v stiesnenom priestore“ absolútne vzájomne nepoznali, jedná sa teda o konflikt rozličných povahových, vekových a ďalších charakterových prvkov, záujmy každého z jednotlivých účinkujúcich môžu byť rozdielne, spoločným cieľom je výhra v súťaži motivovaná finančne. Dôležité je v programe s názvom Farma prihladať aj na konkrétne prostredie, v ktorom sa show odohráva, jedná sa o drsnú realitu života na prostriedkovo jednoduchej farme, nutnosť prežiť v akomkoľvek význame, zabezpečiť si prostriedky na obživu. Tzv. farmári žijú na farme s limitovanými prostriedkami na obživu a musia si sami mnohé zabezpečiť vlastnou prácou, zároveň musia plniť často náročné úlohy, ktoré im prideliť hospodár, musia teda mnohí pracovať tak, ako neboli zvyknutí. Na farme zároveň dochádza k situácii, kedy vlastným zavinením farmári majú nedostatok potravín, čím prichádza k núdzi a samozrejme aj k mnohým vyostreným situáciám. Medzi jednotlivými súťažiacimi sa utvárajú skupiny na základe vzájomných sympatií, na základe vodcovstva niektorého z leaderských osôb, skupiny si navzájom kladú prekážky a vytvárajú nepriaznivé situácie, ktoré môžu hraničiť až s krutosťou voči sebe. V každom prípade sa jedná o psychologickú hru a len tí psychicky najodolnejší sú schopní prežiť. To je podstata akejkoľvek reality show, kde sú ľudia vystavení psychickému aj fyzickému tlaku. Dôležité je dať do pozornosti, že každý účinkujúci je plnoletý a súťaže sa zúčastnil dobrovoľne a bez nátlaku, v ktorejkoľvek fáze svojho pobytu na Farme mal možnosť zo súťaže odísť bez akýchkoľvek sankcií zo strany producenta. Zároveň je dôležité upozorniť aj na fakt, že niektorí súťažiaci boli na Farme viac ako dva - tri mesiace, teda je nevyhnutné, že mohli pociťovať rôzne druhy fyzických aj psychických fóbii. Následkom akéhokoľvek psychického a fyzického tlaku, vyčerpania, únavy býva frustrácia, táto sa v aj bežnom živote môže prejavovať prejavmi agresívnejšieho sexuálneho alebo vulgárneho správania. Vysielateľ si je vedomý týchto skutočností, preto svoje vysielanie upravoval a to jednak strihovou úpravou a následne aj vypípaním všetkých tvrdých vulgarizmov, alebo takých pojmov a viet, ktoré by mohli byť v rozpore s ustanovením zákona alebo v rozpore s morálkou a etikou. Samozrejme konal tak v takej miere, aby charakter samotného programu zostal zachovaný.“

Navrhovateľka ďalej poukázala na obsah pojmu „vulgarizmy“ a ich výskyt a pokiaľ ide o označenie programu podľa Jednotného systému označovania (ďalej len „JSO“), nestotožnila sa s názorom odporkyne, že program mal byť označený prísnejšie, t. j. piktogramom „18“, ktorý znamená, že program je nevhodný pre mládež vo veku do 18 rokov. Podľa navrhovateľky v predmetnej relácii boli hrubé vulgarizmy, alebo také pomenovania, ktoré sa výrazne nevhodne dotýkali priamo konkrétnych osôb, boli dôsledne vypípané a ich zrozumiteľnosť teda bola nejasná a nečitateľná, v programe sa vyskytli len expresívne výrazy, ktoré vzhľadom na ich frekvenciu a kontextuálny výskyt a význam podmieňuje označenie programu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov a teda použitie takýchto výrazov oprávňuje vysielateľa označiť program vekovou vhodnosťou JSO „15“.

V ďalšej časti odvolania navrhovateľka poukázala na ďalšie správne konania, ktoré boli začaté v krátkom časovom rozmedzí po sebe a všetky sa týkali vysielanej relácie s názvom Farma a všetky mali byť začaté za údajné porušenie § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii.

Ďalej v dôvodoch odvolania navrhovateľka uvádzala, že rozhodnutie odporkyne je nepreskúmateľné, nakoľko výroková časť rozhodnutia neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý a nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Popis skutku je podľa názoru navrhovateľky vymedzený len uvedením programu Farma, dátumom a termínom vysielania a uvedením tvrdení, že obsahoval hodnotiace kritérium „vulgárny jazyk“ a „slovná agresivita“. Vo výrokovej časti teda absentuje popis konkrétnych slov, viet, slovných spojení, ktoré mohli ohroziť morálny vývin maloletých a zároveň naplniť vyššie uvedené hodnotiace kritériá v tom zmysle, že program mal byť označený v súlade s vyhláškou vekovou vhodnosťou + 18 rokov. Podrobnejšie je vlastné konanie, ktoré podľa odporkyne naplnilo skutkové podstaty § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii popísané a špecifikované len v odôvodnení Rady. Navrhovateľka má za to, že vymedzenie predmetu konania vo

výroku rozhodnutia správneho orgánu musí byť špecifikované tak, aby nemohlo byť zamenené s iným konaním, v danom prípade s inými výrokmi. Táto miera podrobnosti je nesporná pre celé sankčné konanie z dôvodu zamedzenia dvojitého postihu pre ten istý skutok, z dôvodu vylúčenia prekážky veci už rozhodnutej, pre potreby určenia rozsahu dokazovania a v neposlednej rade pre zaistenie riadneho práva na obhajobu. Poukázala pritom na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2SŽ/21/2010 z 18. mája 2011, 6SŽ/37/2011 z 22. augusta 2012 a ďalšie, z ktorých vo všeobecnosti citovala stanoviská najvyššieho súdu k náležitostiam výroku rozhodnutí podľa § 46 a 47 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Ďalším dôvodom uvedeným v opravnom prostriedku navrhovateľky bol tvrdý nezákonný postup a nezákonné získanie dôkazného prostriedku. Navrhovateľka uviedla, že začatie predmetného konania predchádzal list odporkyne z 12. júna 2012 nazvaný ako „Vyžiadanie záznamov vysielania“, ktorým správny orgán podľa § 5 ods. 1 písm. m/ a § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii žiadal navrhovateľku o zaslanie programu Farma zo dňa 7. júna 2012 odvysielaného o cca 20:15 hod. Navrhovateľka bola v dôsledku hrozby uloženia finančnej sankcie povinná správnomu orgánu v lehote 7 dní doručiť požadované záznamy. V predmetnej výzve však nebolo uvedené, za akým účelom a z akých dôvodov predmetné záznamy správny orgán vyžiadala, nebolo uvedené, že záznam bude slúžiť ako dôkaz v správnom konaní proti navrhovateľke. Navrhovateľka bola pod hrozbou finančnej pokuty nútená poskytnúť správnomu orgánu dôkaz, ktorý bol následne použitý v jej neprospech. S poukazom na judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej je správne konanie o ukladaní sankcií posudzované ako trestné konanie, preto považovala navrhovateľka vyžiadanie záznamu a jeho použitie v správnom konaní za rozporné s čl. 6 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) v časti o práve na spravodlivý proces a prezumpciu neviny. Zároveň namietala, že ako podklad pre rozhodnutie slúžil aj písomný prepis vysielania bez uvedenia kto ho uskutočnil a z akého záznamu, a preto ho nie je možné považovať za relevantný dôkaz. Poukázala aj na dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2SŽo/200/2009 s tým, že navrhovateľka nemala možnosť vyjadriť sa k tomuto Radou nezákonne získanému dôkazu.

K uloženej sankcii navrhovateľka opätovne vo svojom opravnom prostriedku uviedla desať prípadov začatého správneho konania (pod por. č. 7 je uvedená prejednávaná vec) s celkovou výškou uložených sankcií 18 500 € za 5 prípadov, pričom takýto spôsob trestania považuje navrhovateľka za neprimeraný a v rozpore s ustanoveniami správneho poriadku aj zákona o vysielaní a retransmisii, čo považuje za represiu. Uviedla, že je predpoklad, že aj v ostatných začatých správnych konaniach, ktoré neboli ukončené bude uložená finančná sankcia, teda doposiaľ uložená úhrnná výška 18 500 € bude zvýšená o ďalšiu sumu finančných sankcií. Podľa názoru navrhovateľky takéto konanie s poukazom aj na judikatúru NS SR (6SŽ/37/2011, 2Tz/32/2005) vykazuje znaky „pokračujúceho deliktu“. Ďalej navrhovateľka poukázala na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8SŽ/18,22,23,24/2011 zo dňa 24. novembra 2011, v ktorých veciach išlo podľa navrhovateľky o obdobnú právnu problematiku, pričom mala byť navrhovateľke uložená za viaceré delikty iba 1 pokuta.

Z uvedených dôvodov žiadala navrhovateľka rozhodnutie odporkyne zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie odporkyni.

Rada sa písomne podaním zo dňa 29. novembra 2012 podrobne vyjadrila ku všetkým dôvodom uvedeným v opravnom prostriedku navrhovateľky a žiadala napadnuté rozhodnutie ako súladné so zákonom potvrdiť. Podľa jej názoru výroková časť vo veci porušenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii je v napadnutom rozhodnutí formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Vo výrokovej časti rozhodnutia je vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 7. júna 2012 o cca 20:18 hod., spôsob spáchania správneho deliktu podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, ktorý spočíva v odvysielaní programu s názvom Farma, ktorý obsahoval vyjadrenia, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „vulgárny jazyk“ a scény, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „slovná agresivita“ podmienujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, pričom predmetný program bol odvysielaný s označením - nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, správny delikt - protiprávnym konaním navrhovateľa je v prípade porušenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii zaradenie predmetného programu do vysielania v čase medzi 06:00 hod. a 22:00 hod. a v prípade porušenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii nesprávne uplatnenie jednotného systému označovania. Z uvedeného je

nepochybné, že výroková časť rozhodnutia tak exaktne popisuje konania, ktorých sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorých došlo k spáchaniu konkrétnych správnych deliktov, za ktoré mu bola uložená jedna úhrnná sankcia. Výrok napadnutého rozhodnutia presne, úplne a dostatočne určito špecifikuje správny delikt, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, nakoľko navrhovateľ odvysielal dňa 7. júna 2012 o cca 20:18 hod. iba jeden program s názvom Farma, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Poukázala pritom na rozsiahlu judikatúru najvyššieho súdu, medzi inými aj na rozsudky sp. zn. 5SŽ/17/2010 z 10. marca 2011 a 8SŽ/8/2010 z 20. októbra 2010.

V prípade vyžiadania si záznamov vysielania od navrhovateľky odporkyňa uviedla, že v prípade akéhokoľvek vysielateľa sa jedná o splnenie si povinnosti stanovenej priamo zákonom o vysielaní a retransmisii. Z tohto dôvodu nie je potrebné, aby pri vyžiadaní záznamov odporkyňa uvádzala dôvod, pre ktorý záznam vysielania žiada doručiť. Povinnosť poskytnúť súvislý záznam vysielania je obdobná povinnostiam zakotveným v iných právnych predpisoch regulujúcich kontinuálnu činnosť podnikajúcich subjektov (napr. podľa § 40 zákona č. 351/2011 Z. z. musia subjekty podnikajúce na úseku elektronických komunikácií pod hrozbou sankcie § 73 ods. 1 písm. c/ zákona č. 351/2011 Z. z. poskytovať Telekomunikačnému úradu Slovenskej republiky informácie o svojej činnosti. Ak by takto získané údaje nasvedčovali existencii protiprávneho stavu, Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky by mohol na ich základe začať vo veci konať a rozhodnúť.). Podľa jej názoru poskytovanie informácií o svojej činnosti podnikateľskými subjektmi je v prípade kontinuálne vykonávaných podnikateľských aktivít úplne bežné. Správny orgán má možnosť získať tieto informácie aj iným spôsobom, avšak primárne tu je povinnosť regulovaného subjektu poskytnúť ich správnenému orgánu. Nejedná sa o poskytnutie dôkazu proti sebe, ale o poskytnutie informácií o svojej činnosti. Preto odporkyňa nevidí žiadny súvis so svojim konaním a navrhovateľkou namietaným porušením prezumpcie nevinu. Podľa názoru odporkyne je evidentné, že odporkyňa neprezumovala ani nevyslovovala vinu navrhovateľky v danom správnom konaní, ale na jeho začiatku konštatovala možnosť, teda podozrenie, že navrhovateľka sa mohla svojim konaním správneho deliktu dopustiť, pričom toto malo byť v priebehu správneho konania preukázané alebo vyvrátené. Porušenie ustanovenia § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii odporkyňa konštatovala až v napadnutom rozhodnutí, ktoré po uzavretí procesu dokazovania završovalo dané správne konanie. V procese správneho konania teda bolo navrhovateľke porušenie predmetného ustanovenia bezpochyby preukázané.

Pokiaľ navrhovateľka namietala v odvolaní porušenie jej procesných práv v priebehu správneho konania, odporkyňa poukázala na to, že v rámci správneho konania bola navrhovateľka riadne vyzvaná, aby uplatnila svoje procesné práva a vyjadrila sa tak k predmetu správneho konania ako aj k podkladom pre rozhodnutie (záznam vysielania napadnutého programu a jeho písomný prepis/popis), čo aj urobila a dňa 28. augusta 2012 doručila odporkyni svoje písomné stanovisko. Tvrdenia navrhovateľky, že jej nebolo umožnené uplatniť právo na obhajobu, vyjadrovať sa k dôkazom a podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní sú preto celkom zjavne nepravdivé. Aj námietka nenariadenia ústneho pojednávania je nepravdivá, pretože ako vyplýva z administratívneho spisu, napriek tomu, že správny orgán nie je povinný vždy nariadiť ústne pojednávanie. Rada poukázala na ustanovenie § 21 ods. 1 správneho poriadku, v zmysle ktorého správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky. V tomto prípade nariadenie ústneho pojednávania povaha vecí nijako neodôvodňovala, nakoľko by takýto úkon nijako neprispel k objasneniu skutkového stavu a ani iných skutočností a skutkový stav v predmetnej veci bol zistený úplne a presne, nakoľko bol zistený zo záznamu vysielania predmetného programu a z uvedeného dôvodu Rada nepovažovala za potrebné nariadiť vo veci ústne pojednávanie. Navrhovateľka o vytýčenie ústneho pojednávania v predmetnej veci nepožiadala, avšak požiadala o vytýčenie ústneho pojednávania pri iných správnych konaniach, ktoré sa tiež týkali programov Farma a ústne pojednávanie sa uskutočnilo v sídle Rady dňa 25. septembra 2012, kedy bola navrhovateľka riadne vypočutá, vyjadrila sa k predmetu príslušných správnych konaní, k vyžiadaniu záznamov vysielania sa však nevyjadrila a nevzniesla žiadne námietky (viď kópiu Zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 25. septembra 2012, ktorá je prílohou tohto vyjadrenia).

Na námietky nezákonnosti vyhotovenia prepisu odvysielaného záznamu odporkyňa uviedla, že prepis/popis skutkového stavu je odporkyňou vyhotovovaný priamo zo záznamu vysielania a to výlučne

z praktických dôvodov. V písomnej korešpondencii zasielanej vysielateľovi, ktorou je najmä oznámenie o začatí správneho konania a meritórne rozhodnutie v danej veci, je potrebné presne uviesť zistený skutkový stav. Nakoľko je vysielanie elektronických médií zvukovou, prípadne zvukovo-obrazovou komunikáciou, je potrebné ju pre tieto účely zachytiť aj v písomnej podobe. Vysielateľ a v danom prípade aj navrhovateľka, bola s prepisom/popisom skutkového stavu od začiatku správneho konania oboznámená. V priebehu správneho konania mala možnosť (na čo bola vyzývaná), vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie, teda aj k prepisu/popisu skutkového stavu. Navrhovateľka však nenamietala nesprávnosť tohto podkladu a nevzniesla ani žiadnu inú námietku k nemu. Odporkyňa preto žiadny z podkladov pre rozhodnutie nemala dôvod považovať za sporný. Správnosť obsahu prepisu/popisu je pritom možné overiť jednoduchým porovnaním s obsahom vysielania navrhovateľa.

Pokiaľ navrhovateľka namietala nedostatočné až chaotické odôvodnenie druhu a výšky uložených sankcií, odporkyňa uviedla, že v prípade programu Farma bolo voči navrhovateľke začatých 10 správnych konaní, z ktorých boli tri začaté vo veci možného porušenia § 20 ods. 3, tri vo veci možného porušenia § 20 ods. 4 a tri vo veci možného porušenia § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii. Správne konanie č. 338-PLO/O-4384/2012 bolo začaté vo veci možného porušenia § 39a ods. 2 s odkazom na § 39a ods. 5 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii. Z uvedeného vyplýva, že odporkyňa v uvedenom období v súvislosti s programom Farma a jeho možným rozporom s § 20 zákona o vysielaní a retransmisii začala deväť správnych konaní, z ktorých dve po dôkladnom oboznámení sa a zhodnotení skutkového stavu zastavila. Intenzita a najmä frekvencia výskytu nevhodných obsahov vo forme vulgárneho vyjadrovania a slovnej agresivity bola v programoch Farma, ktoré boli predmetom posudzovania v správnych konaniach, ktoré odporkyňa zastavila nižšia a s prihliadnutím na tieto skutočnosti dospela k záveru, že označenie predmetných programov v zmysle JSO ako nevhodných pre maloletých do 15 rokov je postačujúce a z toho dôvodu predmetné správne konania zastavila.

Odporkyňa v každom rozhodnutí, ktorým uložila navrhovateľke sankciu za odvysielanie programu Farma rozhodovala v rámci zákonom zverenej správnej úvahy a pri odôvodnení jej výšky sa vysporiadala so všetkými kritériami, ktoré na určenie výšky pokuty stanovuje § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii. Okrem zákonom stanovených kritérií vzala odporkyňa pri odôvodňovaní výšky uloženej sankcie do úvahy aj predchádzajúce rozhodnutia, ktorými bola navrhovateľka sankcionovaná za opakované porušenie § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii.

Odporkyňa poukázala na to, že pri určovaní výšky pokuty pristupuje ku každému prípadu vždy individuálne, skúma všetky okolnosti spáchaného správneho deliktu. Z uvedeného vyplýva, že každé porušenie ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii vychádza zo skutkových okolností konkrétneho prípadu a preto nemožno v súvislosti s výškou uloženej sankcie hovoriť o rovnakom porušení zákona. Odporkyňa zhodnotila konkrétny skutkový stav programu Farma zo dňa 7. júna 2012 a svoje závery odôvodňujúce výšku uloženej pokuty uviedla v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na str. 18-19.

Odporkyňa zároveň odmieta tvrdenie navrhovateľky, že udeľuje finančné sankcie bez logického odôvodnenia. Navrhovateľka zavádzajúco, bez uvedenia úplnej informácie argumentuje rozdielnymi výškami sankcií, ktoré odporkyňa uložila v jednotlivých správnych konaniach za vysielanie programu Farma. Rozdielne výšky sankcií však majú svoje zákonné odôvodnenie, nakoľko sankcia 1500 € bola uložená za porušenie § 20 ods. 4, sankcia 3500 € bola uložená za porušenie § 20 ods. 3 a úhrnná sankcia 5000 € bola uložená za porušenie § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii. Zákomom stanovené rozpätie pre uloženie sankcie za porušenie § 20 ods. 3 je širšie (od 3319 € do 165 969 €) ako zákonom stanovené rozpätie pre uloženie sankcie za porušenie § 20 ods. 4 (od 663 € do 66 387 €), čomu zodpovedá aj výsledná sankcia uložená jednotlivými rozhodnutiami. Je teda logické a pravdepodobné, vychádzajúc z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii, že sankcia za porušenie § 20 ods. 4 bude nižšia ako v prípade sankcie za porušenie § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii. Pokiaľ sa jedná o úhrnnú sankciu 5000 €, táto bola uložená za spáchanie dvoch správnych deliktov v súbehu, reflektuje teda porušenie oboch povinností.

Z uvedeného podľa názoru odporkyne jednoznačne vyplýva, že sankcie uložené rozhodnutiami, ktoré uvádza navrhovateľka vychádzajú z logického uváženia, zodpovedajú závažnosti konkrétnych správnych deliktov, miere zavinenia, spôsobu porušenia povinnosti, sú v súlade so zákonom stanoveným rozsahom pre uloženie pokuty za sankcionované konanie a vzhľadom na dané okolnosti sú primerané, navyše stále

sa pohybujúce v dolnej hranici zákonom stanoveného rozsahu.

K námietke navrhovateľky, že v predmetných prípadoch sa jednalo o pokračujúci správny delikt odporkyňa uviedla, že na to, aby mohli byť jednotlivé porušenia zákona o vysielaní a retransmisii považované za čiastkové útoky v rámci jedného pokračujúceho správneho deliktu, musia tieto čiastkové útoky naplniť definíciu pokračujúceho trestného činu. Čiastkové útoky musí spájať objektívna súvislosť v čase, spôsobe spáchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin.

Predmetom správnych konaní, ktoré boli začaté v súvislosti s vysielaním programu Farma v období mesiacov marec až jún 2012 však bolo možné, samostatné porušenie § 20 ods. 3, § 20 ods. 4 alebo § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii. V prípade správneho deliktu podľa § 20 ods. 4 sa jedná o nesprávne uplatnenie JSO, konkrétne v danom prípade o nesprávnu klasifikáciu programu v zmysle hodnotiacich kritérií ustanovených pre jednotlivé vekové kategórie maloletých. K naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 20 ods. 3 je potrebné, aby vznikla potenciálna možnosť, že odvysielaným obsahom by mohlo dôjsť k ohrozeniu morálneho vývinu maloletých.

Podľa názoru odporkyne, z vyššie uvedeného vyplýva, že sa jedná o dva rôzne správne delikty, ktorých skutková podstata je iná. Rozdielnemu obsahu týchto povinností zodpovedá aj rozdielny rozsah pokút, ktoré je možné uložiť za ich porušenie.

Odporkyňa ďalej uviedla, že v prípade správnych konaní č. 308-PLO/O-3597/2012, 309-PLO/O-3598/2012, vedených samostatne vo veci možného porušenia § 20 ods. 3, v prípade správnych konaní č. 290-PLO/O-3292/2012, 337-PLO/O-4383/2012, vedených vo veci možného porušenia § 20 ods. 4 a v správnych konaniach č. 291-PLO/O-3293/2012, 292-PLO/O-3294/2012, 289-PLO/O-3291/2012, 342-PLO/O-4388/2012 vedených vo veci možného porušenia § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii, sa jedná vždy o samostatné porušenie uvedených ustanovení. Jedná sa o rôzne, spolu nesúvisiace skutky, ktoré boli spáchané iným spôsobom, iným konaním účastníka konania a v rôznych dňoch. Obsahy, ktoré naplnili hodnotiace kritériá stanovené JSO sa v každom zo začatých správnych konaní líšili, čo je zrejmé a vyplýva aj z povahy formátu Farma, ktorý prináša rôzne situácie, sprostredkúva dianie na farme a divákovi prináša to najzaujímavejšie z udalostí a života súťažiacich na farme. Je zrejmé, že pri spracovaní takéhoto typu programu vysielateľ vždy vyberá rôzne, často vypäté scény a situácie, za účelom spiestrenia a zatriktívnenia svojho vysielania a je teda logické, že k naplneniu nevhodných obsahov dôjde zakaždým iným spôsobom.

K naplneniu skutkovej podstaty podľa § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii došlo v predmetných správnych konaniach tiež odlišným spôsobom, keď bol alkohol prezentovaný raz ako odmena za vykonanú prácu, inokedy ako prostriedok na rozprúdenie zábavy, v ďalšom zo správnych konaní napr. ako liek na citové problémy. Spoločné pre uvedené konania je len to, že každé z nich prezentuje maloletým nesprávny vzor správania, v dôsledku čoho môže dôjsť k ohrozeniu ich morálneho vývinu. Poukázala pritom aj na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽ/41/2011, v ktorom najvyšší súd okrem iného uviedol, že ani porušenie rovnakej skutkovej podstaty v rámci jednotlivých vydaní rovnakého programu, automaticky nezakladá pokračujúci správny delikt, nakoľko aj keď išlo o časovo súvisiace skutky, ktorými bola naplnená tá istá skutková podstata správneho deliktu, nie je medzi nimi dostatočná rovnorodosť skutkových dejov a nie je daná ani objektívna súvislosť v spôsobe ich spáchania.

Z uvedeného je podľa názoru odporkyne zrejmé, že samotná skutočnosť, že páchatel' porušil tú istú povinnosť nestačí na vyhodnotenie jeho konania ako pokračujúceho správneho deliktu. Ak k porušeniu povinnosti môže dôjsť rôznymi spôsobmi, tak posúdenie určitého konania, či naplnia znaky správneho deliktu uskutočňuje správny orgán správnou úvahou, preto musí posúdiť všetky okolnosti daného prípadu, teda každý prípad posudzovať individuálne. V prípadoch, na ktoré poukazuje navrhovateľka, mohla odporkyňa rozhodnúť len za použitia správnej úvahy, keďže každé konanie predstavovalo osobitný a hlavne odlišný spôsob porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 3 alebo § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii a ich subsumovanie pod príslušnú právnu normu bolo možné len na základe posúdenia konkrétnych okolností každého prípadu, a preto bolo nevyhnutné individuálne pristúpiť aj k posúdeniu, či sa jednalo o samostatné skutky, alebo čiastkové útoky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona o vysielaní a retransmisii) preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne v rozsahu opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, vec prejednal na

ústnom pojednávaní (§ 250q ods.1 OSP) 20. novembra 2013, oboznámil sa s vyjadreniami účastníkov, včítane písomného vyjadrenia odporkyne, ako aj s obsahom administratívneho spisu č. 323-PLO/O-3834/2012 a dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľky nie je možné vyhovieť a to z nasledovných dôvodov:

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorého rozhodnutím bola navrhovateľke uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 3 písm. c/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 20 ods.4 zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 20 ods. 3 programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav, sa nesmú vyselať v čase od 6.00 h do 22.00 h.

Podľa § 20 ods. 4, na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu 28a) (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Podľa § 64 ods. 1 písm. d/, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá pokutu.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/, Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66 387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19 916 €, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5).

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle dôvodov uvedených v opravnom prostriedku navrhovateľky, bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľka odvysielaním tohto programu porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Najvyšší súd sa v prvom rade zaoberal procesnými dôvodmi opravného prostriedku navrhovateľky.

Podľa § 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním Rady pre vysielanie a retransmisii (ďalej len „Rada“) je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie, dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúcu z tohto jej poslanca a pôsobnosti, upravenej v § 5 zákona o vysielaní a retransmisii, vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiiu. V oblasti výkonu štátnej správy zákon o vysielaní a retransmisii v ustanovení § 5 ods. 1 písm. m/ v prípade potreby oprávňuje Radu vyžiadať si od vysielateľov záznamy vysielania. Vysielateľom v ustanovení § 16 ods. 3 písm. l/ ukladá korešpondujúcu povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a na vyžiadanie Rady poskytnúť záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľky uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadaním si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav a obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu

dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ako sa mylne domnieva navrhovateľka, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľka. Samotnú existenciu tejto povinnosti nemožno preto vnímať ako rozpornú s čl. 6 Dohovoru, naviac, ide o predloženie pasívneho záznamu právnickou osobou, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na svoju judikatúru, ktorá sa charakterom záznamu vysielania zaoberala (napríklad rozsudky vo veciach 3Sž/23/2012, 5Sž/18/2011, 5Sž/37/2011) a od ktorej nemá dôvod sa v prejednávacom prípade odchýliť. Námetka navrhovateľky týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.

Pokiaľ navrhovateľka namietala nedostatočnú určitosť a preskúmateľnosť výroku rozhodnutia, najvyšší súd dospel k záveru, že určitosť skutku uvedeného vo výroku a spôsob jeho formulovania závisí od druhu porušenej povinnosti. Formulácia skutku musí umožniť tento subsumovať pod konkrétne ustanovenie zákona, aby skutok nebol zameniteľný s iným skutkom. V danom prípade je aj podľa názoru najvyššieho súdu dostatočne určité, akým programom, v akom vysielaní, v akom časovom rozpätí a z akých skutkových dôvodov je potrebné program ako celok posúdiť. Porušenie ustanovení zákona predmetným programom je dané obsahom a spôsobom spracovania, s prihliadnutím na kontext celého programu. Nemožno preto prisvedčiť navrhovateľke, že pre posúdenie rozporu so zákonom mala odporkyňa uviesť vo výroku jednotlivé slová, vety, slovné spojenia, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „vulgárny jazyk“ a hodnotiace kritérium „slovná agresivita“, a to v takom zmysle, že program mal byť označený v súlade s vyhláškou vekovou vhodnosťou + 18 rokov.

Najvyšší súd považuje za vecne správne uvedenie jednotlivých nežiaducich slov, výrokov a formulácií v dôvodoch rozhodnutia, pretože práve podľa obsahu dôvodovej časti rozhodnutia možno s istotou konštatovať naplnenie znakov „vulgárneho jazyka“ a „slovej agresivity“ aj v kontexte celého programu. Rada zdôvodnila aj kontext použitia expresívnych výrazov vo vzájomných hádkach súťažiteľov, ktoré sú výrazom vzájomnej nenávisťi a agresivity. Intenzita týchto výrazov je vysoká a v kombinácii so sprievodnými gestikulačnými prejavmi súťažiacich naplnili pojem slovej agresivity, ktorá je v zmysle JSO dôvodom pre stanovenie nevhodnosti a neprístupnosti pre maloletých do 18 rokov. Uvedenie takýchto súvislostí vo výroku rozhodnutia by bolo práve v rozpore so zákonnou požiadavkou stručnosti a zrozumiteľnosti výroku. Výrok rozhodnutia, pokiaľ ide o uvedenie skutkovej vety (konanie porušujúce zákon), nemôže slúžiť na to, aby bol zoznamom jednotlivých inkriminovaných výrokov samostatne, ale aby dal podklad pre subsumovanie danej skutkovej vety pod príslušnú právnu kvalifikáciu a uloženie sankcie.

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že jej údajné protiprávne konanie malo byť posúdené ako pokračujúci správny delikt, najvyšší súd z obsahu spisu ani z okolností daného prípadu v kontexte ostatných navrhovateľkou označených správnych konaní nezistil splnenie podmienok pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu. V tejto časti sa najvyšší súd stotožnil s argumentáciou odporkyne uvedenou v rozhodnutí ako aj vo vyjadrení k opravnému prostriedku, ktoré odporkyňa oprela o citáciu relevantných rozhodnutí najvyššieho súdu v obdobných veciach a o ktorej nemá najvyšší súd dôvod sa odkloniť ani v prejednávacom prípade. Navrhovateľka svoje tvrdenie v tomto smere ničím neodôvodnila, neoznačila živé konania pred najvyšším súdom, s ktorými by bol predmet tohto konania rovnorodý a spojený vecnou a časovou súvislosťou.

K právnemu posúdeniu porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, za konanie v jednočinnom súbehu, ktorý spočíva v odvysielaní programu Farma 7. júna 2012 o cca 20:18 hod. s označením podľa JSO do 15 rokov, najvyšší súd uvádza nasledovné:

Podľa § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii, programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo ich duševné zdravie a emocionálny stav, sa nesmú vysielat' v čase od 6:00 hod. do 22:00 hod. a na základe kvalifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ televíznej programovej služby povinný na ochranu maloletých uviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu

(JSO), pričom podľa § 1 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 579/2007 Z. z. sa programy alebo iné zložky televíznej programovej služby klasifikujú ako nevhodné a neprípustné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, ak obsahujú slovnú agresivitu, vulgárny jazyk, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá.

Je nesporné, že program bol odvysielaný mimo časového rozpätia stanoveného zákonom. Odporkyňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia podrobne uviedla dôvody, pre ktoré kvalifikovala odvysielaný program ako nevhodný a neprípustný pre vekovú skupinu do 18 rokov, pričom vyjadrila správnu úvahu k charakteru programu nasledovne:

„Ako vyplýva zo skutkového stavu, v dôsledku spracovania programu a výberu scén, tvorili slovná agresivita, vulgárny jazyk a vulgárne vyjadrovanie podstatnú, až výrazne väčšinovú časť programu. Celková dramaturgia uvedeného programu zámerne smerovala k výberu scén obsahujúcich hádky a vzájomné osočovanie súťažiacich, s cieľom upútať, respektíve šokovať diváka tým, že mu poskytne reálne scény, obsahujúce skutočnú slovnú agresivitu a vulgárne vyjadrovanie. Účastník konania tým, že zaradil do predmetného vydania programu Farma dve, z hľadiska slovnej agresivity intenzívne hádky súťažiacich opakovane, umelo zvýšil frekvenciu výskytu nevhodných obsahov vo forme slovnej agresivity v programe. Účastník konania opakovaným zaradením týchto prejavov do vysielania kládol neprimeranú dôležitosť agresívnym prejavom súťažiacich, ktoré boli výrazne nenávisťné. Nenávisťný a agresívny charakter týchto prejavov bol zosilnený kontextom, v ktorom sa vyskytli, t. j. vzájomné osobné invektívy súťažiacich žijúcich v uzavretom priestore na farme. Účastník konania zaradil uvedené scény do vysielania opakovane s cieľom zatriktívniť svoje vysielanie a upútať diváka odvysielaním vyhrotených prejavov súťažiacich. Z tohto dôvodu Rada nesúhlasí s účastníkom konania, že uvedené výrazy neboli použité samoúčelne, ale zastáva názor, že ich opakovaným zaradením do vysielania sa ich výskyt v programe ešte viac zvýraznil, bola im kladená neprimeraná dôležitosť a divák tak bol opakovane konfrontovaný s nenávisťným vulgárnym a agresívnym správaním. Závažnosť odvysielania scén obsahujúcich vzájomné osočovanie a prejavy slovnej agresivity neznižuje ani skutočnosť uvádzaná účastníkom konania, že každý účinkujúci je plnoletý, v súťaži je dobrovoľne a zo súťaže mohol kedykoľvek bez sankcie odísť. Uvedená skutočnosť môže byť síce pravdivá, ale vo vzťahu k predmetu tohto správneho konania je irelevantná“.

Najvyšší súd má za to, že uvedené závery korešpondujú s obsahom programu, tak ako bol podrobne uvedený v prepise vysielania v napadnutom rozhodnutí Rady a ktorý zodpovedá odvysielanému programu tak ako bol predložený najvyššiemu súdu v zázname z vysielania.

Pokiaľ navrhovateľka v oprávnom prostriedku tvrdila, že v konaní pred správnym orgánom došlo k porušeniu jej práv garantovaných Ústavou SR, najmä garancie právneho štátu a tiež práva na súdnu a inú právnu ochranu, že jej bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom a správny orgán postupoval v konaní v rozpore so zákonom, tieto skutočnosti najvyšší súd pri preskúmaní predmetného rozhodnutia nezistil. Odporkyňa v zákonom stanovenej lehote a zákonom stanoveným spôsobom riadne začala správne konanie, pričom aj v ďalšom postupe dodržala všetky procesné ustanovenia, konala s navrhovateľkou ako s účastníkom konania, ktoré skutočnosti vyplývajú aj z dôvodov rozhodnutia Rady ako i z administratívneho spisu. Právo na súdnu ochranu navrhovateľky taktiež porušené nebolo, nakoľko o jej oprávnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu rozhodol nezávislý a nestranný súd. Preto tieto námietky navrhovateľky posúdil najvyšší súd ako účelové.

Pokiaľ navrhovateľka namietala nedostatočne odôvodnenú výšku pokuty, najvyšší súd považoval túto jej námietku za účelovú a neodôvodnenú, nakoľko z napadnutého rozhodnutia odporkyne vyplýva, že pri rozhodovaní o výške uloženej pokuty zohľadnila závažnosť správneho deliktu, ktorá bola pomerne vysoká, nakoľko jednak poskytovala nesprávne informácie o vhodnosti programu, pričom vzala zároveň do úvahy aj tú skutočnosť, že navrhovateľka vykonala určité zvukové úpravy vulgarizmov; mieru zavinenia, keďže navrhovateľka v danom prípade zodpovedá objektívne, ale zároveň už bola v minulosti opakovane právoplatne sankcionovaná za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii; rozsah a dosah vysielania, navrhovateľka je multiregionálnym vysielateľom; trvanie a následky porušenia povinností, z rozhodnutia a jeho odôvodnenia vyplýva, že predmetný program bol odvysielaný 7. júna 2012 v hlavnom vysielacom čase, a preto mohol jeho nevhodný obsah ovplyvniť pomerne veľkú skupinu divákov, ako aj spôsob porušenia povinnosti, ktorý je uvedený vo

výroku rozhodnutia a taktiež sa vysporiadala s otázkou, že nedošlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a že nebola uložená osobitná sankcia samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pre túto oblasť neexistuje. Taktiež dôležitou skutočnosťou je tá, že uložená sankcia vo výške 1500 euro je vzhľadom na zákonné kritériá ako aj na preukázanú skutočnosť, že navrhovateľka bola v čase spáchania predmetného správneho deliktu už viackrát za porušenie predmetnej povinnosti sankcionovaná, považuje potom Najvyšší súd Slovenskej republiky sankciu uloženú Radou v danej výške za súladnú so správnu úvahou, ktorú Rada v danom prípade prezentuje.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporkyne definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250q ods. 2 OSP ako súladné so zákonom potvrdil.

O náhrade trov rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP, podľa ktorého náhradu trov možno priznať len tomu navrhovateľovi, ktorý mal vo veci aspoň sčasti úspech.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá, § 5 ods. 1 písm. h/ a položky 10 písm. g/ Prílohy, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľ povinný zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.